

kontraherer med de paagældende, det vil altsaa sige, at man henvender sig til Arbejdsgivere, som ved en Overenskomst er bundet til at give de Arbejdere, de beskæftiger, en vis Løn. Nu kommer altsaa efter de Herrer Forslag Staten og griber ind i dette frie Kontraktforhold og siger til disse Mestre: I kan ikke overtage dette Arbejde, medmindre I kan tvinge den Løn, I er indgaaet paa at betale jeres Arbejdere gennem Overenskomst, ned med saa og saa mange Procent. Ja, i Henhold til Forslaget ved man ikke en Gang, med hvor mange Procent det er, den skal tvinges ned, for Reguleringen skal finde Sted — jeg begriber ikke, paa hvilken Maade — *bagefter*. Man siger til disse Arbejdsgivere: I skal tvinge den overenskomstmæssige Løn ned og tvinge den ned med en Størrelse, som vi ikke kender, men som er afhængig af, hvor mange danske Materialer der anvendes i denne Bygning. Jeg tror, de ærede Venstremænd, som i Dag stemmer for denne Ændring, skulde huske paa, at den vil drage Konsekvenser efter sig. Et Parti, der ikke betænker sig paa at lade Staten gribe ind i de private Overenskomster, naar det er med et Formaal, der passer Partiet, vil heller ikke med Vægt kunne gaa imod Statsindgreb, naar de sættes ind paa Omraader, der er dem imod. Det var et Punkt, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup saa i 1923, da vi her i Tinget havde Skotøjsforliget til Behandling, hvor noget lignende forsøgtes gennemført af Partiet Venstre; da saa det ærede Medlem Hr. Pinstrup, hvilke Konsekvenser der laa i dette Forslag fra den daværende Venstreregerings Side, og derfor var han saa klog ikke at stemme for det.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg forstaar, hvilken Ydmygelse det maa have været for det ærede Medlem Hr. Slesbager og ogsaa for Landstingsmand Stensballe af en stærkere Mand at være blevet tvunget til at anbefale dette haabløse Sammenurium i det Udvalg, der var nedsat, og jeg tror, det maa være en særlig Nydelse for denne stærkere Mand i Dag at sidde her i Tinget og høre den Veltalenhed, hvormed det ærede Medlem Hr. Slesbager forsvare det, som han anbefalede sit Parti at frafalde.

Jeg skal tillade mig med disse Ord at anbefale det høje Ting at forkaste det af Venstre stillede Forslag og vedtage Fler-tallets Indstilling.

Socialministeren (Borgbjerg): Det strider mod god Økonomi at anvende mange Ord paa en afgjort Sag, og jeg skal

heller ikke gøre det her i Dag. Men nogle enkelte Bemærkninger maa det være mig tilladt at henvende til de ærede foregaaende Talere.

Det ærede Medlem Hr. Slesbager gav mig, Socialministeren, Ansvar for, at denne Sags Behandling var trukket saa længe ud, thi, sagde det ærede Medlem, jeg havde fremsat et Forslag i Oktober Maaned, hvorom jeg maatte vide, at det stred mod et Princip, som alle Partier enigt havde godkendt ved Arbejdsløshedslovens Gennemførelse i 1924. Dertil er jo at bemærke, at det er et fuldkommen illoyalt Misbrug af Arbejdsløshedsloven at ville hævde, at dens Bestemmelse om Nødhjælpsarbejde under ganske særlige Forhold betyder, at herefterdags skal under Kriseforhold *alle* offentlige Arbejder være Nødhjælpsarbejder. Jeg har paa ethvert Tidspunkt protesteret mod saadanne illoyale Misbrug af Loven af 1924. Det ærede Medlem sagde, at Lovforslagets Indhold, saaledes som det nu vil blive vedtaget, er trukket saa langt over mod Nødhjælpsarbejde, at — ja, Konklusionen maatte vel egentlig være den, at han ikke rigtig forstod, at jeg kunde gaa med dertil. Jeg skal derom sige, at Resultatet, ogsaa efter min Mening — jeg er i saa Henseende ganske enig med Socialdemokratiets Ordfører, Fællesudvalgets Ordfører her i Folketinget i Dag (Fr. Andersen [Holbæk A.] —, er overmaade magert. Og jeg har kun kunnet slutte mig til det og kunnet anbefale Gennemførelsen deraf, fordi jeg overhovedet ikke vilde paatage mig Ansvar for at afvise noget som helst, hvori der dog er *nogen* Hjælp til de arbejdsløse. Og sammenlignet med det Standpunkt, som det ærede Medlem Hr. Slesbager og hans Parti indtog i Oktober her i Folketinget, er jo Lovforslaget trukket saa langt over i den rigtige Retning, over ad mit Standpunkt til, at der nu bydes 2 Mill. Kr. til Laan til Kommuner og halvoffentlige Institutioner til *normale* Arbejder til tariffmæssig Løn, og at der dernæst bydes 1 Mill. Kr. i Statstilskud til Anskaffelse af danske Materialer ved normalt, tariffmæssigt Arbejde. Altsaa 3 Mill. Kr. er vundet, som det ærede Medlem i Oktober ikke paa nogen Maade vilde gaa med til; det fremgaar af Folketingsudvalgets Betænkning, og af hvad Venstreminiretallet dér siger. Det er jo interessant nu at læse denne Betænkning af 23. Oktober. Dér hævder det ærede Medlem Hr. Slesbager og hans Meningsfæller, at der er Penge nok i Arbejdsløshedsfonden til Nødhjælpsarbejder, og hvis det skulde vise sig i Vinterens